

[Erhard Jakobsen.]

høje ting. Men den usikkerhed er jo skabt ikke af dette høje tings medlemmer, men af den måde, tinget nu engang er blevet sammensat på, og det kan vel ikke direkte siges at være de valgte medlemmers skyld.

Usikkerheden er der politisk, og jeg vil gerne understrege, at en af de ting, det er blevet en modesag at sige, og som er forkert, er, at det er de mange partier, som gør det, og det er de små partier, som gør det. Det passer simpelt hen ikke. Enhver vil jo kunne konstatere, at da vi kørte med kun 5 partier i dette høje ting, men til gengæld med 2 blokke, der bekæmpede hinanden med alle til rådighed stående midler, var vanskelighederne fuldt så store, som de er i dag; de var anderledes, men de var fuldt så store.

Det andet, man kan konstatere umiddelbart, er, at det ikke er små partier, der i denne situation skaber vanskeligheder for, at tinget kan nå frem til noget. Det har tværtimod været de små partiers forstående holdning, forsonlige holdning, der har banet vej for, at der overhovedet kan skabes flertal for noget. Så på det punkt skal man i alt fald ikke rette kritikken mod de små partier; det er snarere de store, der har prøvet at stille hinanden hindringer i vejen.

Men hvorom alting er, så mener jeg i alt fald, man har lov at konstatere, at dette folketing har fået mere ud af den brogede situation, end mange havde turdet håbe. Og regeringen kan godt få et par rosende ord med på vejen, for regeringen har forstået sin situation og har lagt godt op til det samarbejde, som jo her er så indlysende nødvendigt.

Økonomisk set er vi på endnu mere usikker grund, og det er da heller ikke vores skyld; det er da ikke vores skyld, at Danmark er et lille land, og at så mange af de ting, der er afgørende for, hvordan det virker, som vi laver, afgøres af, hvad der i de nærmeste måneder sker udefra. Det kan vi da ikke gøre for, og det kan vi da ikke gøre noget ved. Vi ved i dag ikke — og det er ingen bebrejdelse mod økonomiministeren, mod finansministeren og mod andre ministre — hvor stort et underskud vi vil ramle ind i med vort statsbudget, vort statsregnskab for næste år, men hvad værre er, vi ved heller ikke, hvordan et sådant underskud vil virke. Hvilke virkninger vil det have på beskæftigelsen, som vil være gavn-

lige? Hvilke virkninger vil det have på betalingsbalancen og på prisudviklingen, som kan være skadelige? Vi ved det ikke, og vi kan ikke få besked på det nogen steder. Der findes ikke den økonomiske sagskundskab her i landet, der er i stand til at give os entydige svar på nogen af disse ting. Vi må prøve selv at finde ud af det. Vi må prøve selv at tale os frem til det. Se, det er de vilkår, vi har at virke under, og det synes jeg nok, der er grund til at fremhæve, når man skal bedømme vores indsats.

Må jeg så gøre de små ting af først og indimellem en enkelt stor. Centrum-demokraterne vil gerne støtte nogle af de ændringsforslag, der er kommet fra fremskridtspartiet. Det gælder f. eks. med hensyn til Roskilde universitetscenter, det gælder med hensyn til forskellige statslige filmsudfoldelser, det gælder med hensyn til studenternes politiske aktioner; dér er vi meget gerne med til at nedbringe de beløb, som fra det offentlige side stilles til rådighed til disse formål. På den anden side vil vi gerne være med til at følge de konservative i tanken om, at der skal bruges mere på politiet. Det er vistnok i befolkningen almindeligt erkendt, at her er der i alt fald ikke umiddelbart brug for sparebestrebelser.

Må jeg så også sige, hvad der ikke kan overraske, at vi naturligvis i alt væsentligt vedstår det spareforlig, som jo var grundlag for den skattelettelse, vi alle sammen gik og glædede os så meget over. Selv om vi stemmemæssigt ikke fik noget ud af den — det var det kun venstre, der fik — var det i alt fald en ting, som vi ved vi gjorde befolkningen glad, om ikke tilfreds med.

Der er naturligvis forhold, der er ændret, og det skal jeg komme til om lidt, men på ét punkt er forholdene ikke ændret. Grundtanken er stadig væk rigtig: de direkte skatter er for høje. Der er ingen vej udenom, man må erkende det, befolkningen ønsker ikke disse høje personskatter, og det må vi gøre noget ved. Men vi har allerede fra mit partis side for længst, ja, allerede før valget, sagt, at på ét punkt var vi i tvivl om sparebestrebelserne, og det var med hensyn til børnetilskuddene. Lad mig her straks sige: vi kan følge regeringens forslag, hvor der jo er vist stor imødekommenhed. Vi har allerede før valget og straks efter valget sagt, at vi ikke mener, tiden er inde til at foretage